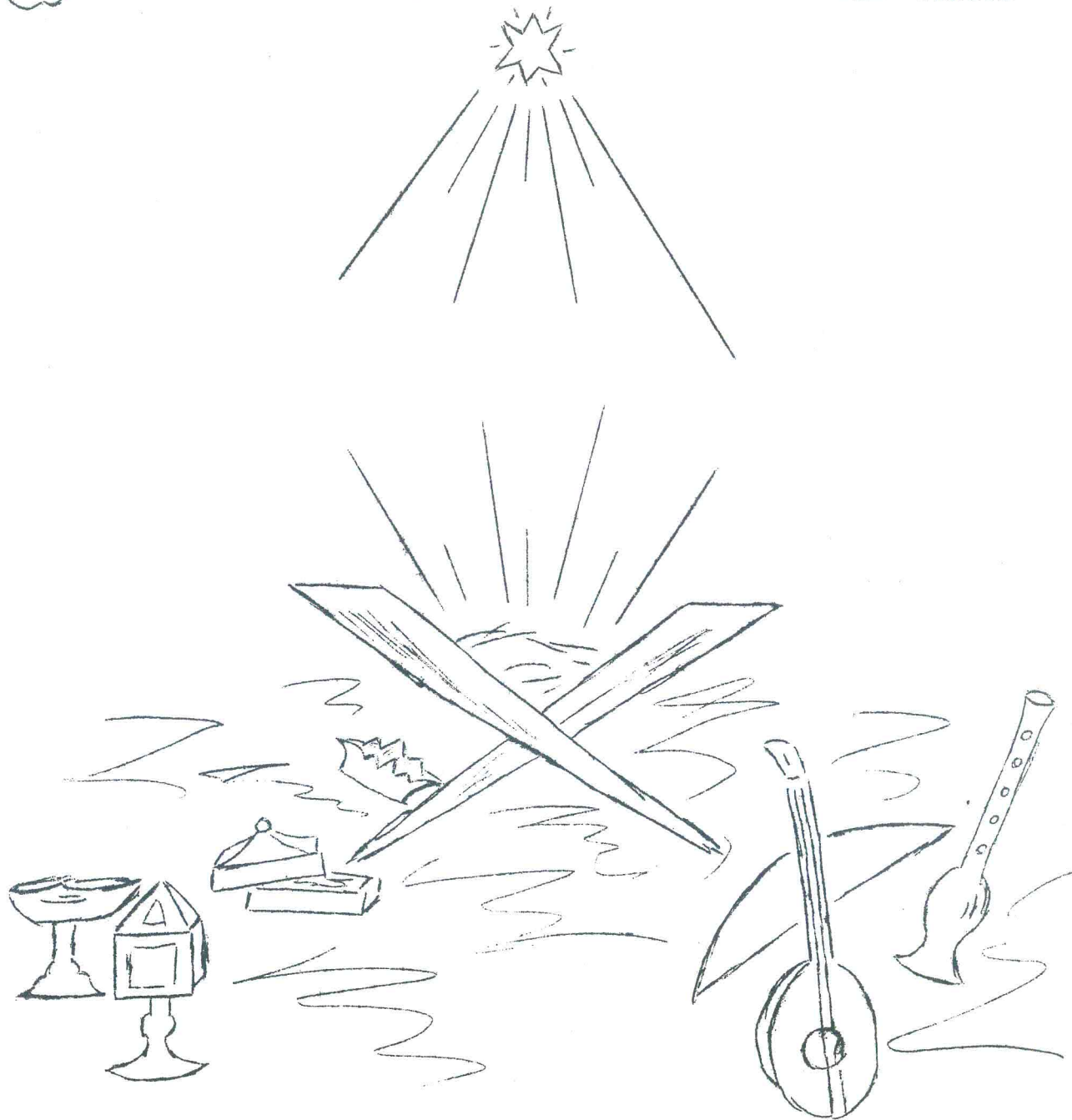

Horizonti

LIST ZA IZGRADNJU ŽUPSKOG ZAJEDNIŠTVA

List za izgradnju žup-
skog zajedništva "HORI-
ZONTI", 21/25.12.1976.

...

IZDAJE: Rimokatolički
župski ured, Bačka Pa-
lanka, Trg bratstva i
jedinstva 30.

...

UREDJUJE: Župski zbor
suradnika

...

ODGOVORNI UREDNIK: La-
zar Ivan Krmpotić, Ba-
čka Palanka, Trg brat-
stva i jedinstva 30.

...

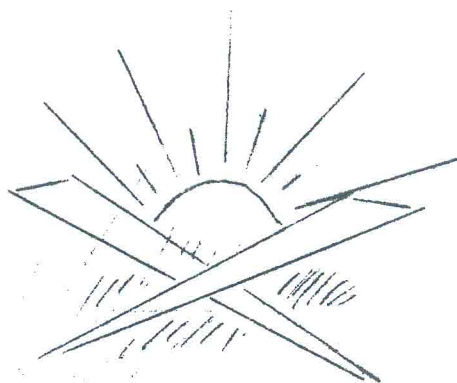
List se izdržava dobro
voljnim priložima vjeer-
nika

...

Umnoženo vlastitim cik-
lostilom

IZ UREDNIŠTVA

PRUŽAJUĆI VAM NOVI BROJ NAŠEG
LISTA, ŽELIMO VAM DA VAS NOVORODJENI
ISUS OKUPI OKO SVOJIH JASLICA U ME-
DJUSOBNOJ LJUBAVI I ZAJEDNIŠTVU SA
NJEGOVOM MAJKOM MARIJOM, I UDIJELI
VAM OBILJE SVOG BLAGOSLOVA ZA BOŽIĆ
I PREDSTOJEĆU NOVU GODINU!

A SZERKESZTŐSÉGBŐL

LAPUNK ÚJ SZÁMÁVAL KIVÁNJUK
HOGY AZ ÚJSZÜLT JEZUS JÁSZOLA KO-
RÉ GYUJTSON EGYMÁS IRÁNTI SZERÉTEL-
BEN, EGYSÉGBEN AZ ISTENANYÁVAL, ÉS
HOGY BO ÁLDÁSÁT ÁRASSZA RÁTOK KARÁ-
CSONYRA ÉS A KOZELEDO ÚJ ESZTENDŐRE!

B O Ž I Ć
V E L I K O G Z A V J E T A

Još su tako svježi doživljaji susreta s Bogom našeg pradedovskog saveza, koji se je ove godine proslavljao u cijeloj našoj domaćoj Crkvi. Posebno se je, pak, taj susret ostvario onoga blagoslovljenoga dvanaestog rujna, koji je s pravom nazvan "Danom velikog Zavjeta-Saveza", koji je kulminirao u "molitvi velikog Zavjeta" prvoga biskupa Crkve u Hrvata, a sve to pod okriljem Bogorodice, pred njezinim drevnim likom, koji je po tom događaju prozvan likom Gospe od velikog Zavjeta, baš kao nekada u Betlehemu, samo je tako i moglo biti.

Ne smijemo dopustiti, da te realnosti vrijeme pokopa; jer "za boraviti jubileje značilo bi zakopati milost". Ali kako osigurati nastavak te prisutnosti u našem svagdanjem životu? To je i osnovno pitanje proslave ovogodišnjih božićnih blagdana! Kako da Božić postane živa realnost našeg svaki danjeg života? Kako trajno imati svijest Isusove prisutnosti, kako je stvarno osjećati?

Isusovo povjesno rođenje za nas ima svoje osmišljenje u njegovu produžnom radjanju u vremenu do konca svijeta, kako nam je sam govorio. Isus nam je obećao, da će biti s nama, ako smo makar i dvojica ili trojica sabrani, ujedinjeni u Njegovo ime! Prema tome Isus se može roditi i ovoga Božića, i to ne samo po otajstvenim prilika ma Kruha i Vina na oltarima naših crkava i katedrala. On se može, na jedan otajstveni ali stvarni način, roditi u našim obiteljima, radnim mjestima, samostanima, bolnicama, staračkim domovima, gdje god se nadju barem dvije duše ujedinjene u ime Isusovo. Biti ujedinjeni u ime Isusovo znači biti sa brani u ime ljubavi prema Bogu i

K A R Á C S O N Y
A N A G Y F O G A D A L O M J E G Y É B E N

Még mindig elevenek az Ősatyai szövetségünk Istenével való találkozás emlékei, amelyet az idén ünnepeztünk hazánkban az Egyház. Ez a találkozás különösen azon az áldott szeptember tizenkettődiken valósult meg, amelyet joggal neveztek "a nagy Fogadalom napjának"; melynek tetőpontja a horvát keresztények első püspökének "Fogadalmi imája" volt, az Istenanya oltalma alatt, az Ő Ősi' képe előtt, amely erről az eseményről a "Nagy Fogadalom Nagyasszonya" elnevezést kapta, éppúgy mint Betlehemben, csak éppen így is történhetett.

Nem szabad megengednünk hogy ezt a valóságot az idő elfedje, mert "elfelejteni a jubileumot; annyit jelent mint eltemetni a kegyelmet". Hogyan biztosítsuk tehát a jelenlét maradandóságát mindennapi életünkben? Ez az idei karácsonyi ünnepek alapvető kérdése. Miként lehetünk folytonosan Jézus jelenlétének tudatában, miként érezhetjük azt?

Jézus történelmi születésének számunkra az Ő mindig új és új születésében van értelme, az időn keresztül a világ végéig, amint maga mondotta. Jézus megígérte hogy velünk lesz, ha csak ketten, vagy hárman is együtt lesznek az Ő nevében! Ezekszerint Jézus ezen a Karácsonyon is megszülehet, nemcsak a Kenyér és Bor képeben templomaink, székesegyházaink oltárán! Különös, titokzatos módon, de lényegesen, valóban születet Ő családjainkban, munkahelyünkön, kolostorainkban, kórházainkban, öregotthonainkban, bárhol ahol legalább két lélek van együtt Jézus nevében. Együtt lenne az Ő nevében annyi mint együtt lenni az Isten és embertestvér iránti szeretet nevében, ez pedig vége-

prema svakom čovjeku, a to je zapravo izvršenje Njegove volje - "Njegove zapovjedi", i to do te mjere, da svakoga ljubimo radi Njega, tj. u svakome Njega, i to na način kako je On to činio, naime da se ljubimo međusobno, kako je on nas ljubio, do te mjere da je i život svoj dao za nas.

Ako ne bismo imali ove međusobne ljubavi, ne bismo se, zapravo, niči smjeli nazivati Isusovim učenicima. Dakle nije dosta da smo fizički prisutni na jednom mjestu, da se, recimo, zajednički molimo, ako smo podijeljeni različitim srdžbama, nepovjerenjima, suprotnostima, ogovaranjima, ili ako smo i in diferentni. Tu Isus nije prisutan. Naprotiv, ako smo ujedinjeni u ljubavi Isusovoj, onda je On sigurno među nama, kako je sam obećao. Većoma je, dakle, jednostavno i moguća svakome. Gdje su "dvojica ili trojica"; posve je neodređeno: Isus nije postavio nikakav posebni uvjet. Znači Isusova je prisutnost moguća svugdje gdje god se nadju dvojica koji to iskreno žele. To, dakako, nipošto nije tako lako, jer se ova vatra prisutnosti hrani samo ljubavlju, koju trebamo svaki dan ponavljati i to u nedogled, što dosljedno znači odricati se ne samo svojih mana, nego još više svojih planova, svojih ideja, dapače samoga sebe, a to je bolno i teško.

Kad se jednom osjeti slast te prisutnosti, onda sav čovjekov život postaje posve nov, posve novim očima vidi Crkvu, Euharistiju, crkve nu vlast, ljepotu Isusove riječi, svakoga čovjeka, svijet oko sebe, pače i samo zlo u svijetu i u nama samima! To je prava kristovska promjena koja nastaje u duši. Tada Isus širi naše srce po mjeri svoga Srca i usmjeruje nas istom ljubavlju prema svima, ne prije svega prema potlačenima, bolesnima, potrebnima, nesretnima, najudaljenijima... Gdje god su dakle dvojica ujedinjeni u Njegovo ime, tu Isus svjedoči sama sebe. Tada dolaze oni daleki, promrzli prolaznici i griju se, dapače

redményben az Ő akaratának - az Ő parancsának a teljesítését jelenti oly módon, hogy mindenkit Őmiatta szeretünk, azaz Őt szeretjük mindenkiben, ugyanúgy ahogy Ő tette: úgy szeretjük egymást ahogy Ő szeretett minket, olyan mértékben, hogy életét adta értünk.

Ha nem lenne ez az egymás iránti szeretetünk, valójában nem is nevezhetnénk magunkat Jézus tanítványainak. Nem elég tehát testileg egybegyülnünk egy helyen, mondjuk közös imádságra; ha harag, bizalmatlanság, ellentéték vagy rágalom választ el bennünket, vagy pedig közömbösek vagyunk egymás iránt. Ilyenkor Jézus nincs jelen. Ellenben ha Jézus szeretetében jöttünk össze, akkor biztosan velünk van, amint megígérte. Ez tehát egyszerű, mindenki számára elérhető. "Ahol ketten vagy hárman vannak"; nincs szigorú határ: Jézus nem tett semmilyen külön feltételt. Az Ő jelenléte tehát mindenhol lehetséges, ahol legalább ketten öszintén óhajtják azt. Ez természetesen nem könnyű, mert az Ő jelenlétének lángját csakis a szeretet táplálja, amelyet napról-napra kell gyakorolnunk szüntelenül, ami következetesen azt jelenti hogy le kell mondanunk nemcsak hibáinkról, de terveinkről is, eszméinkről, sőt magunkról is, ez pedig olykor igen fájdalmas.

Ha egyszer az ember megízleli az ilyen jelenlét gyönyörűségét, az élete egész újjá lesz. Más szemmel tekinti az Egyházat, az Eucharisziát, az egyházi hatalmat, Jézus igéjének szépségét, minden embert, a világot maga körül, még a világon és bennünk jelenlevő rosszat is! Ez valódi krisztusi változás a lélekben. Akkor Jézus kitarja szívünket az Ő Szíve méreteire, és mindenki iránt egyforma szeretettel irányít bennünket, mindenekelett pedig az elnyomottak, a betegek, a szükségét szenvedők, a boldogtalanok, az elhagyottak iránt. Ahol csak ketten vannak együtt az Ő nevében, ott Jézus önmagáról tesz

i sami počinju podržavati tu svetu vatru.

Tako, eto, možemo trajno sačuvati i imati Božić, realnost Boga prisutnoga s kojim djedovi naši i predji sklopiše savez i čuvahu ga po mjeri svoje svijesti kroz trinaest stoljeća. Zar ne osjećamo da i naše srce žudi za ovakovom Njegovom prisutnošću? Zar ne osjećamo da je to onaj Bog koga želi suvremeni čovjek, iako, možda, to izričito i ne govori? On je tu, On te poziva, nudja ti svoju suradnju, želi biti prisutan, želi biti spasitelj i ovog naraštaja, ali mu treba tvoja suradnja! Samo tvoj -
- moj korak se čeka!

tanúságot. Ehhez a tüzhöz közelednek aztán a távoli, átfázott járókelők, melegednek nála, majd maguk is elkezdik óvni, szítani a lángot.

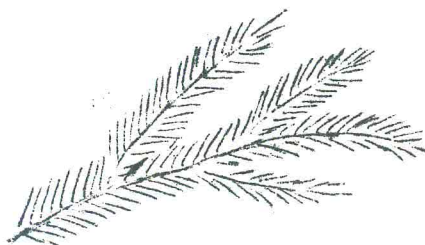
Ilymódon, ime, állandó Karácsonyunk lehet, valóban jelen lehet közöttünk Isten, akivel ösatyáink szövetséget kötöttek, és évszázadokon át őrizték azt. Vajjon nem óhajtja-e a mi szivünk is ezt a jelenlétet? Nem érezzük-e hogy ez az Isten, aki után a korszerű ember vágyik, habár nem mondja azt nyíltan? Ő itt van, hív: közreműködését kínálja, jelen akar lenni, csak a te beleegyezésed kell hozzá! Még csak az én lépésem - te lépésed van hátra!

Vaš župnik

Plébánostok

Iskustvo koje ostaje skriveno u nama, jalovo je, izgubljeno za druge ljude. Zato nemamo prava moliti sami, nemamo prava živjeti sami, izdvojeni. Moramo živjeti drugačije, u zajednici sa braćom ljudima, da bismo u njima našli put da se približimo k Bogu.

Elia Wiesel

NAŠE TEME

Mi u Crkvi

Drugi vatikanski Sabor u svojim dokumentima vrlo često spominje zajedništvo u Crkvi, bilo da se radi o zajedništvu vjernika, udova Kristovih sa vidljivom Glavom, Svetim o em, bilo kad se radi o zajedništvu svećenika sa Prvosvećenikom, namjesnikom Kristovim, ili pak kad govori o zajedništvu biskupa sa Prvim biskupom, nasljednikom Petrovim. Koliko je ovo, toliko potrebno zajedništvo bilo narušavano tokom stoljeća, poznato nar je iz povijesti. Ne smijemo, međutim, zaboraviti činjenicu, da se i danas živi, da se iz dana u dan stvara povijest, dapače svjedoci smo vrlo značajnih povjesnih zbivanja u Crkvi, pa shotno tome možemo pretpostaviti da i danas isto tako ima i nemilih pojava od kojih trpi zajedništvo.

Sjetimo se da je još u toku koncilskih zasjedanja bilo raznih kontestacija, oporbi, tiših ili glasnijih znakova otpora protiv obnove u Crkvi, a samim tim i protiv crkvenog učiteljstva, koje je te obnove provodilo. Taj i takav duh oporbe doveo je, konačno, do bolne stvarnosti, da jedan nadbiskup, poznat inače po svojoj pobožnosti, izričito otkáže poslušnost Papi. "Slučaj" nadbiskupa Lefébvre-a morao bi za sav kršćanski svijet biti ne samo prilika da brzojavno iskazuje svoju vjernost Papi i Svetoj stolici, već i opominjući znak, da svatko od nas ozbiljno preispita tu svoju vjernost.

Svojedobno je u našim krajevima znatno uzburkao strasti takozvani "Hercegovački slučaj", gdje, unatoč svim nastojanjima, nije moglo biti pronadjeno pravo rješenje za podjelu župa medju dijecezanskim i redovničkim klerom.

U našoj najužoj zajednici, u našoj župi, takodjer se osjeća, ako ne otpor, ali svakako izvjesno osipanje. Na svetoj misi nas je iz dana u dan sve manje. Vrijeme kada se nedjeljom mladež okupljala doslovno oko oltara, pjevajući složno uz vlastitu instrumentalnu pratnju, danas ima traga još jedino u župskoj kronici, i to je već svojevrsni "povjesni podatak". Još do prije par godina bio nas je lijepi broj na okupu. Tko se rado ne sjeća naših zajedničkih misa, satorva vjeronauka, naših sastanaka po kućama, "žureva", putovanja, izleta...? Činjenica je da toga danas nema. Nema zajedništva medju nama.

Nedjeljom još poneki od nas dodje na misu. Dodje - i to je sve. Ne molimo zajednički misne molitve, ne pjevamo zajedno, ne hranimo se na Stolu Gospodnjem. Kad se i sretnemo poslije mise, ili u gradu, trgovini, tržnici, pozdravimo se, ali ne osjećamo više ono zanimanje, iskreno zauzimanje jedni za druge. Ne osjećamo da smo jedno.

Gdje tražiti uzroke svim ovim pojavama? Što je uzrok našem

NAŠE TEME

otudjivanju? I kakav bi nam lijek mogao pomoći?

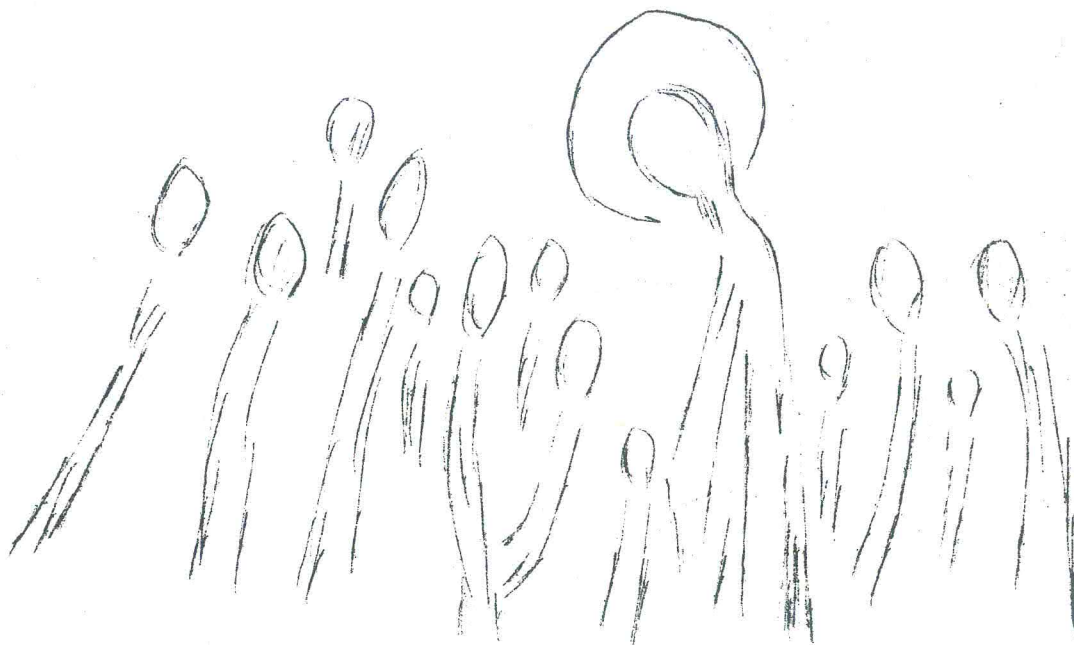
Savršen odgovor na sva ova pitanja dat će nam Evandjelje. Ne mislim pri tom da bismo sad morali kampanjski prionuti i ponovo ga studirati. Dovoljno je sjetiti se onoga što već znamo. Sjetiti se i živjeti po tome. Sjetiti se osobito one Isusove: "Novu zapovijed vam dajem: ljubite jedan drugog, kao što sam vas ja ljubio!"

To je ono što nama nedostaje: ljubavi! A vrlo dobro znamo da je temelj zajedništva, kršćanskog zajedništva, upravo ljubav. Ako imamo i najviše, najlaskavije titule, ako nosimo i najčasniju odjeću nekog staleža ili zajednice, ako smo i ne znam koliko obrazovani ili sposobni, a ljubavi u sebi nemamo, ništa nam ne vrijedi!

Izgradjivati, dakle, zajedništvo, možemo samo i jedino na temeljima ljubavi; ljubavi prema Bogu i prema bratu čovjeku. Koliko je pak ljubavi u svakome od nas, preispitajmo savjest i iskreno si odgovorimo: Ako ja dodjem na misu da bih bio tu, tijelom, a sakrijem se u kut da ne bih morao, ne daj Bože, pružiti ruku mira tko zna kome, da li je to ljubav prema bratu? Ako sam na misi, a ne sudjelujem u njoj, ne pristupam k Stolu Gospodnjem, činim li ja to iz ljubavi prema Kristu, ili možda smatram da sam svojom prisutnošću nekome učinio čast? Mogu li se ja, kao takav, zaista zvati učenikom Kristovim?

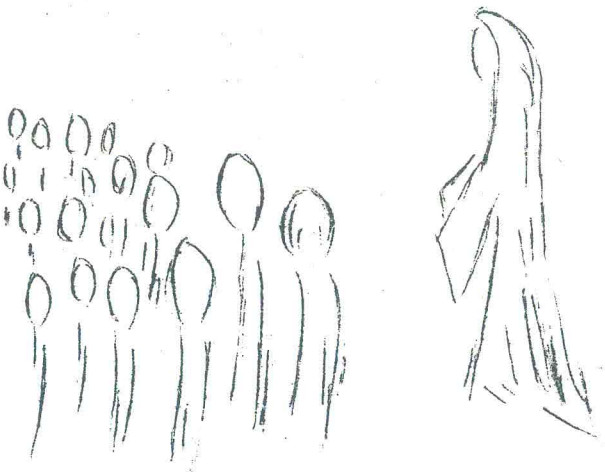
Da je ljubav strpljiva, dobrostiva, skromna, da ne zavidi, ne hvasta se, zaboravlja i prašta zlo, znamo iz Pavlove poslanice Korinćanima. Želimo li pak tu ljubav prakticirati u svom svagdanjem životu, moramo se često odreći svojega dobra, svoje komocije, svojih planova, pa i samoga sebe, radi ljubavi. Teško je, istina, ali ne i nedostižno. Katkada zahtijeva od nas i herojska djela odricanja, ali ni smo li upravo na to herojstvo pozvani? Shvatiti to, sigurno je jedna od najhitnijih potreba sadašnjeg trenutka!

Mirko

Razgovarali smo sa...

...hodočasnicima

Hodočašće subotičke biskupije po vodom 1300. godišnjice pokrštenja Hrvata i 1000. godišnjice gradnje prvog marijanskog svetišta, obavljeno je 8.VIII. ove godine. Hodočasnici su išli u dvije skupine, jedna je krenula ranije, i obišla sva veća marijanska svetišta u zemlji, a druga, manja, krenula je 7.VIII., i odmah nakon crkvanog slavlja kod Gospe od Otoka vratila se kući. Tim povodom razgovarali smo sa Eržebet Mihalik i Rozalijom Bakoš, učesnicama hodočašća. One su, istina, bile u manjoj skupini, ali i-pak sa imale što reći o putu, i o svojim utiscima.

- "Horizonti": Kako ste doživjeli hodočašće u Solin?

+E. Mihalik: Misam mogla niti zamisliti da može biti tako lijeno. Put je bio dug, naporan, ali isplatilo se. Kad smo stigli na cilj, zaboravili smo sve teškoće i napore putovanja.

Krenuli smo od kuće u subotu, 7.VIII. Sa nama su putovali i hodočasnici iz Subotice, Novog Sada, Pale Bosne i Sonte, i Bačkog Monoštora. Bilo je tri autobusa. Putem smo zastali u Olovu, obišli svetište Pajke Božje, i malo predahnuli. Navečer smo stigli u Vepric, kojega nazivaju i hrvatskim Lurdom. Tu su nas dočekali i sudionici du-lje verzije našeg hodočašća, na čelu sa našim biskupom. Kada smo tu klekli pred kipom Bogorodice, osjećali smo da smo na domaku svoga cilja. Zahvalili smo Pajci, koja nam je dala snage da prevalimo sav taj put, da bismo mogli doći do njenog najstarijeg svetišta u našoj zemlji. Održano je pokorničko bogoslužje, procesija sa svijećama, i na kraju sveta misa. Trajalo je to gotovo do polnoći. Nakon toga svi smo zaboravili na umor, kao da smo tek krenuli od kuće.

Ujutro smo nastavili za Solin. Obišli smo iskopine stare Salone, a zatim krenuli na zajedničku misu. Ja sam se zaprepastila kada sam vidjela, koliko svijeta dolazi da moli Bogorodicu, ili da joj zahvaljuje. Misu je služio naš biskup sa svim svećenicima koji su bili s nama, a naši su vjernici prinijeli prikazne darove na oltar. Obišli smo, zatim, i crkvu kraljice Jelene, a nakon toga otišli u Split, gdje smo vidjeli katedralu sv. Dujma, te modernu crkvu Gospe od zdravlja. Nakon toga krenuli smo kući.

+R. Bakoš: Jako lijepo. Na žalost, jako nas je malo bilo iz Palanke, svega nas šestero. Na putu smo posjetili svetište Gospe u Olovu, a navečer smo stigli u Vepric. Tu je na mene dubok utisak ostavila procesija sa svijećama. Išli smo u četveroredima, sa gorućim svi-

----- RAZGOVARALI SMO SA. -----

ječama, putem gdje su postavljene postaje Križnoga puta. Cijelim putem smo zajednički molili, pjevali, naizmjenično na mađjarskom i hrvatskom jeziku. Ujutro smo proslijedili za Solin. Domaćini su nas izvanredno toplo dočekali. Naročito je bilo dirljivo kada je jedna djevojčica, pozdravljajući našeg biskupa, rekla da ne ostane samo na ovom posjetu, nego da im dodjemo i drugom zgođom! Nakon slavlja, djeca su u narodnim nošnjama održala prigodnu priredbu, koja je na mene ostavila naročito snažan utisak.

- "Horizonti": Što je, po vašem mišljenju, bilo vrhunac puta?

+E. Mihalik: Mislim da je to bila naša zajednička misa, koju je predvodio naš biskup, pred tolikim okupljenim mnoštvom, i govor koji je tom prilikom održan o Mariji, kao Majci sviju nas.

+R. Bakoš: Zajednička Euharistija kod Gospe od Otoka, i naše složno sudjelovanje u njoj. Svi smo se osjećali jedno, djeca iste Majke, svi smo zajednički molili, pjevali. Lijepo je bilo to, kad su, pod misom, naši predstavnici, u narodnim nošnjama pojedinih narodnosti Bačke, prinosili darove na oltar.

- "Horizonti": Kako ste vi, koje niste Hrvatice, doživjele ovo slavlje hrvatskih katolika?

+E. Mihalik: Kada se čovjek sjeti da hrvatski narod već tri naest stoljeća čuva vjernost prema Bogu, štuje Gospu, eto već je loo godina kako je i Njeno svetište sagrađeno, mora se diviti. Nismo osjećali ni najmanje da smo stranci. Imala sam osjećaj da potpuno jednako štujemo i mi Gospu kao i oni, i u tom pogledu smo se osjećali jednim. To je ona spona koja nas čvrsto vezuje, a samo to se i osjećalo.

R. Bakoš: Bilo nas je tamo više raznih narodnosti. I ne samo naše hodočašće, nego je bilo i drugih. Međutim, nisam uopće pomislila na to da nas možda nešto dijeli. Dapače, divila sam se kako svi ti ljudi, kao jedan pristupaju Gospi, kako sudjeluju u obredima, kao da smo stalno bili zajedno. Konačno, ista nas vjera vezuje, istu smo Majku došli pohoditi. Mislim da su i svi ostali osjećali to isto.

- "Horizonti": Kakove uspomene nosite sa ovog hodočašća?

+E. Mihalik: Pa, tko je ovakvo nešto vidio, doživio, ne može to zaboraviti nikada, ostet će mu u srcu dok je živ. Put je, istina, bio dug, a pogotovu za nas starije i naporan, ali isplatio se. Čovjek zaboravi sve teškoće, sve napore, kada vidi tu ljepotu, kada vidi da vjera živi i u naše vrijeme, kada vidi da je Gospa iznad nacionalnih, starosnih granica, da je u stanju okupiti toliku svoju djecu, u zajedničkoj vjeri i odanosti.

+R. Bakoš: Kao i obično, ponijela sam sa puta nekoliko uspomena, slika, da me sjećaju na ovo hodočašće. Kada god ih vidim, uvijek ću se sjetiti što sam doživjela na ovom putu, uvijek ću se sjećati kako narod zna biti složan. Mogu samo reći da mi je žal što nas nije bilo više iz naše zajednice, i da svatko tko nije pošao, može samo žaliti, jer je propustio zaista izvanredni doživljaj zajedništva u vjeri i molitvi.

Našim sugovornicama najsrdačnije zahvaljujemo na razgovoru.

Razgovore vodio
J. Mesaroš

+++++
 | ZAVRŠNA SOLINSKA SLAVLJA |
 +++++

Teško je u nekoliko redaka sažeti svu realnost, koja se je osjećala onog završnog dana naše jubilejske marijanske godine. Svaka-ko se ne bismo zaustavljali na tehničkom opisu samih slavlja, da je uz Papina legada kard. Franju Šepera, pročelnika Kongregacije za nauk vje-re, bilo još šest kardinala, predstavnika svih značajnijih Crkvi poje-dinih velikih evropskih naroda, pedesetak biskupa iz cijele Evrope, te nekoliko stotina svećenika i stotinjak tisuća vjernoga puka iz gotovo svih hrvatskih krajeva. Pomenimo radje nekoliko silnih dojmova koji su izbijali na površinu.

Predvečerje samoga slavlja nosilo je na sebi jedno jako o-bilježje ozbiljnog ispita savjesti i naše stoljetne vjernosti Bogu sa-veza. Proročki lik našeg vjerovjesnika daleke Indije učinio je taj is-pit još impresivnijim. Kao da su našim suzama kajanja vjekovi plakali svoju nevjeru, nedosljednost u službi svjedočenja. Činilo se da je tu zapravo cijela Crkva u našim stranama na djelu pokore. Drevni obredi korčulanskih bratima uprisutniše nam minula vremena naše bogate crkve-ne tradicije. Netko je primjetio čudesno jedinstvo koje je vladalo ta dva dana u cijelom onom mnoštvu, prvi dan u ispitivanju savjesti, kaja-nju i pokori, a drugi dan u radosti obnovljenog saveza.

Tko još nije osjetio kako Božansko Srce Isusa našeg kuca u živoj Crkvi, onda je to te večeri, i sa vjerom kao zrno gorušičino, mo-gao osjetiti. Nije to bila radost ljudska, obična radost jednog narod-nog veselja, to je bila svjestita radost u Duhu svetom sabrane zajedni-ce vjernika. To ozračje provijavalo je cijeli dan velikog zavjeta, od onih divnih smješaka s kojima smo se susretali, pa do one zdušne pjes-me i pljeska, koji nipošto nije bio diktiran s pozornice nego iz vjer-ničkog osjećaja. Da je o. Ante Gabrić dobio najjači, najdulji i naj-spontaniji aplauz, to nije izraz ničega drugoga, dolí vjerničkog vred-novanja pravih vrijednosti u Crkvi.

Susret sa predstavnicima pojedinih Crkava evropskih katolič-kih naroda, otajstveno je uzdigao ovo slavlje Crkve u jednom narodu na opću katoličku razinu. Papinski izaslanik je tome davao poseban šarm i toplinu, jer Papa je onaj, koji po Isusovoj želji objedinjuje tu Božju Crkvu. Predstavnici Pravoslavlja i Islama otvorili su ovaj skup vjer-ničkoj veseljeni, svijetu svih vjerujućih, pa i nevjerujućih, tako je ovo slavlje dobivalo svjetski-kozmički karakter. Riječi izazova i pozi-va na obnovu vjernosti u ovaj povjesni tren u ime "živoga Petra" bio je prvi kulmen ovog slavlja. Euharistijski susret s Isusom cijelog ovoga skupa biskupa, svećenika i cijelog Božjeg naroda bio je drugi, dok je molitva "Velikog zavjeta" bio svojevrsni treći kulmen ovog slavlja. Na mahove mi se činilo da prisustvujem sklapanju sinajskog saveza ili sa-veza kojega sklapaše onovremeno Branimir sa svojim Bogom. Naš primas - naš prvi biskup - u ime cijele Crkve moli veliku posvetnu molitvu. Ona masa stotisučnog mnoštva kao da je samo jedno srce i sama jedna du-ša. Onaj muk koji je govorio rječitije od svake riječi, znak je vjer-ničkog susreta i saveza što je u taj čas obnovljen.

Dodajmo svemu tome još i činjenicu da je naša biskupijska

Crkva kod ovog svog slavlja prinijela Bogu možda najljepši dar na oltar, odluku mlade djevojke, koja je po završenoj gimnaziji i nakon zrela promišljanja odlučila da se povuče u tišinu karmelskog samostana da tamo sagorijeva kao žrtva milosrdnoj Ljubavi za Crkvu, koja je ravno sa tih slavlja otišla u Karmel. Sve je to dalo ovim slavljima neizbrisiv pečat. Zato je prava riječ: "Zaboraviti Jubileje znači zakopati mi lost!" Bio je to osmjech Bogorodice ovoj Crkvi!

Hodočasnik

=====

BADNJA VEČER

=====

Uvijek kad se bliži Božić, kada snijeg počne padati u jalo-voj nadi da će u bijelo zaviti kaljave ulice, sela, polja, sjetim se toplog ognjišta, okupljene obitelji, sjetim se kako je lijepo kada su braća zajedno, okupljena oko jednog ognjišta, za jednim stolom. I nehotice mi se jave uspomene iz djetinjstva. Tada je zima bila prava zima, snijeg je bio veći - taj je znao bjelinom zasuti svijet, i mjesecima se nije otapao, - pa i Božić je tada još bio nekako svjetliji, svečaniji blagdan. I sada mi pada na pamet upravo takav jedan Božić, zapravo Badnja večer.

Vani je padao snijeg, tiho, krupnim pahuljicama. Počelo je sniježiti još početkom prosinca, i otada su se neprestano spuštali novi i novi slojevi bijelog pokrivača, prekrivši tako cijeli kraj. Oko salaša bila je jedna jedina nepregledna blistava ploha, razdijeljena samo poput strijele pravom trakom željezničke pruge. Kraj je bio prekrasan, pa ipak je bilo ugodnije u toplini kuće.

Bila je Badnja večer. Otac je još popodne prostro slamu u kuhinji. Bilo mi je tada osam godina. Sa dvije godine mladim bratom najradije bismo se po cijeli dan igrali po slami, ali nismo smjeli. Trebalo je sačekati sestru sa mužem iz sela, i dva starija brata - školarca, koji su stanovali kod njih. Zato smo se zavukli u ugodni, topli za pećak, i igrali se ovčicama napravljenim od vunice. Majka je već bila postavila stol za blagdansku večeru, i sada je sklopljenih ruku hodala gore-dolje po kuhinji. Bojažljivo smo je pogledali, ne shvaćajući zašto je danas tako šutljiva, i ona i otac, koji je svaki čas izlazio na prugu očekujući goste.

-Još se ne vide - rekao je jednom, otresajući snijeg sa šešira i kaputa. - Kasno je već, nećemo više čekati. Počnimo, u ime Isusovo.

Majka nas je za ruke dovela do stola. Sumorno raspoloženje ovladalo je i nama, premda nismo razumjeli, što se zapravo događa. Bilo nam je samo neobično, što sestra i braća nisu sa nama. To se još ni kada ranije nije desilo.

-Oče naš, koji jesi na nebesima... - predvodio je otac molitvu, ali glas ga je izdavao. Tiho je molio, a sve je oko nas bilo tako zastrašujuće nijemo; majka je uglom rupca brisala suzu, dok je ulja na svjetiljka, oivičena šitom, gorjela bez treptaja, a jedino je peć brundala bezbrižno. Nama se, međjutim, i to brundanje učinilo kao rika, kao da kakav razbješnjeli zmaj bljuje na nas toplinu.

-... i ne uvedi nas u napast... - brujala je molitva, dok je već i u očevom oku blistala suza. Najednom je zašutio... Podigao je glavu, osluškivao, dok su mu ruke drhtale. Istovremeno sa majkom i mi digosmo pogled na njega. Počeli smo i sami osluškivati. Kao da se čuje bat koraka pred vratima!

-"Dvorani neba..." - zazvonio je poznati napjev, dragi nam glas... glas brata Franje! Pjesmu su prihvatila i ostala tri, među kojima je dostojanstveno brujao bas zeta Josipa. Brat i ja smo skočili ka vratima, ali smo odmah i stali; pogledali smo u oca. U uglovima očiju, oko usana, već mu se nazirao osmjech. Bez riječi je kimnuo glavom na što se htjedosmo baciti na vrata, ali gosti su već ulazili, puštajući pred sobom, kao kakvu prethodnicu, zamsku hladnoću. I začudo, ova hladnoća više nije bila neprijatna, samo nas je malo zaškakljala po nogama, poigrala se s našim kosama, kao kad netko odrastao pozdravlja djecu.

Toliko očekivani gosti udjoše sa glasnim "Hvaljen Isus!", i dok smo mi došli k sebi, već su, zarumenjelih obraza, blistavih očiju, stajali sa nama oko stola.

Za vrijeme večere mislio sam o tome, kako nikada još nisam jeo tako ukusna jela. Otac je, za to vrijeme, već sa smiješkom sukao brke, promatrajući mladjariju koja je čavrljala uz veseli smijeh. Peć je sada već prijatno prela kao kakva dobroćudna, divovska maca. Plamen svjetiljke je već dogorijevao, samo je još novremeno zablistao jače, kao majčino oko kad bi bacila pogled na koje svoje dijete...

Jani

.....
 :: KARÁCSONY ESTÉJE ::

Mindig mikor a Karácsony közeledik, mikor a hó szállingózni kezd abban a meddő raményben hogy fehérbe vonja a lucskos utcákat, falvakat, mezőket, valahogy a meleg tűzhelyre gondolok, az egybegyűlt családra, arra hogy milyen szép az ha a testvérek együtt vannak, egy tűzhely köré gyűlnek, egy asztalnál ülnek. Akaratlanul is a gyermekkorom jut ilyenkor eszembe. Bezzeg akkor még a tél tél volt, a hó nagyobb volt - az bizony tiszta fehérre szórta a világot és hónapokig nem olvadt el - még a Karácsony is valahogy világosabb, ünnepélyesebb volt akkor. Egy ilyen Karácsony estéje jut most is eszembe.

Kint halkán, nagy pelyhekben hullott a hó. Még december elején elkezdett havazni, s azóta csak új és új rétegek hulltak a fehér takaróra, befedték az egész tájat. A szállás körül egyetlen beláthatatlan csilló térség volt, amelyet csak a vasút nyílegyenes csíkja szeltek két részre. Gyönyörű volt a táj, de mégis kellemesebb volt a fűtött szoba melegében maradni.

Karácsony estéje volt. Édesapám már délután behozta a szalmát, szétterítette a konyhában. Nyolc éves voltam akkor. Két évvel fiatalabb öcsémel legszívesebben naphosszat a szalmában hancúroztunk volna, de nem volt szabad. Meg kellett várunk míg a nővérem megjön a férjével a faluból, meg a náluk lakó két iskolás bátyánk. Így tehát a jó meleg kuckóba húzódtunk, ott játszottunk a gyapjúfoszlányokból csinált "biszikákkal", ahogy a bárányokat neveztük. Édesanyám már megterítette az ünnepi vacsorához az asztalt, most már csak összetett kézzel jérekált föl-alá a konyhában. Félénken néztük, miért olyan hallgatag ma is, édesapám is, aki ki-kiment a vasútig a vendégeket várva.

-Még mindig nem látni őket - mondta egyszerre, míg a kalapjáról, kabátjáról a havat rázta. - Késő van már. Ne várjunk tovább, kezdjük el Jézus nevében.

Édesanyám kézenfogva az asztalhoz vezetett bennünket. A komor hangulat minket is elfogott, habár nem is értettük, mi történik valószínűleg. Csak az volt a furcsa, hogy nővérünk és bátyáink nincsenek itthon. Ilyesmi még eddig sohasem fordult elő.

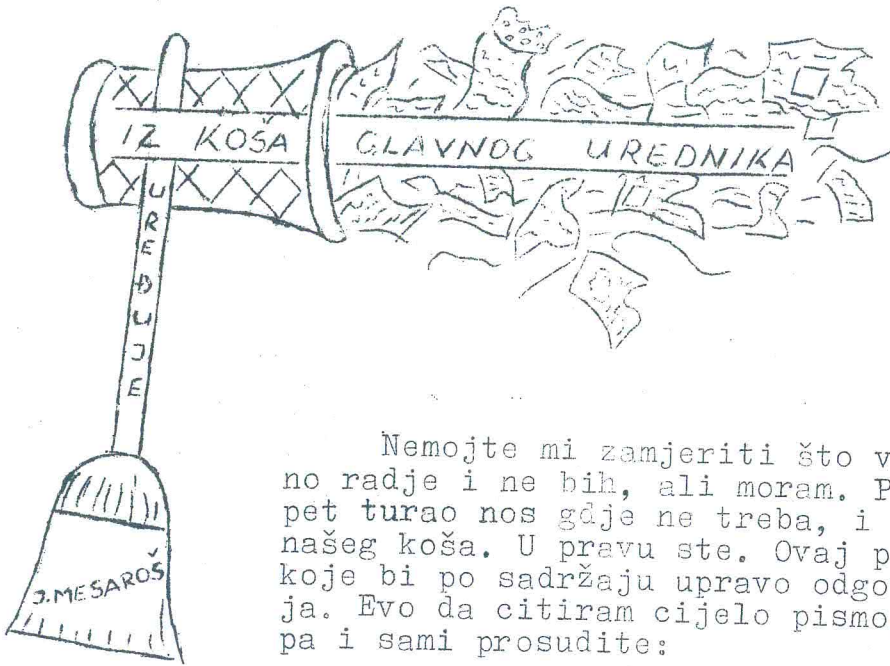
-Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... - mondta előre édesapám az imát, de hangja valahogy el-elcsuklott. Halkan mondta az imát, minden olyan ijesztően néma volt körülöttünk; édesanyám kendője sarkával a könnyét törülgette, míg a búza között rebbenés nélkül égett a mécses, éppen csak a kemence duruzsolt gondtalanul. Nekünk ez a duruzsolás is üvöltésnek tűnt akkor, mintha valami felbőszült sárkány okáta volna ránk a meleget.

-...és ne vigy minket a kísértésbe...-morajlott tovább a halk ima, miközben édesapám szemében is megcsillant a könnycsepp. Egyszerre elhallgatott... Főlemelt fejjel, remegő kezekkel hallgatózott. Édesanyánkkal egyszerre emeltük rá tekintetünket. Mi is hallgatózni kezdtünk. Mintha lábdobogás hallatszana az ajtó előtt...

- "Mennyből az angyal..." - csendült fel az ismert dallam, a kedves hang... a Feri bátyánk hangja! Már csatlakozott hozzá a többi három is, köztük méltóságteljesen búgott a Józsi sógor basszusa. Öcsém mel az ajtó felé ugrottunk, de megálltunk, édesapámra néztünk. Szemem szögletében, ajkai körül, már ott bújkált a mosoly. Szótlanul bólintott, s mi ismét lódultunk volna, de a vendégek már özönlöttek is befelé, mintegy hírmondóul eresztve maguk elé a hideget. És érdekes, az a hideg már nem volt kellemetlen, csak éppen a lábszárunkat csipkedte meg egy kicsit, meg a hajunkban túrkált, mint mikor egy felnőtt köszönti a gyerekeket.

Nagy "Dicsértességekkel" állítottak be az annyira várt vendégeket, és mire mi magunkhoz tértünk, már le is vetették kabátjaikat, sapkáikat, és kipirult arccal, ragyogó szemekkel álltak körül velünk együtt az asztalt.

Vacsora közben arra gondoltam, hogy talán még soha sem ettem ilyen ízes ételeket. Édesapám most már mosolyogva pödörte bajúszát, míg a csevető, nevető ifjúságot nézte. A kemence is olyan kellemesen dorombolt mint valami óriási cica. A mécses lángja már kialvófélben volt, csak imitt-amott lobbant még fel fényesebben, mint édesanyám szemem, ahogy egy-egy gyermekére pillantott...

Nemojte mi zamjeriti što vam opet pišem. Ja lično radje i ne bih, ali moram. Pogadjate već, da sam o pet turao nos gdje ne treba, i izvukao nešto iz onog našeg koša. U pravu ste. Ovaj put je to jedno pismo, koje bi po sadržaju upravo odgovaralo temi ovog broja. Evo da citiram cijelo pismo, kratko je, ali oštro, pa i sami prosudite:

==+==+==+==+==

Cijenjeni uredniče!

Razgovarao sam neki dan sa jednim svojim prijateljem. U razgovoru se povelala riječ i o "Horizontima", i o "Našim temama", pa on, budući da je vaš suradnik, urednik, ili tako nešto, kaže da će biti riječi o zajedništvu. To je vrlo lijepo. Ali, kaže on dalje da ćete se kritički osvrnuti na one koji dodju nedjeljom na misu, a ne pjevaju, ne idu čitati čitanja, ne recitiraju misne molitve i slično, nego se samo zavuku u kut i šute. E, to je onaj problem zbog kojeg vam pišem.

Pa molim vas, što vam smetaju ti što stoje ili sjede pozadi u dnu crkve? Jeste li ih koji puta upitali zašto to čine? Jeste li pomislili i na to da se oni samo ne žele isticati, da oni nisu od onih kojima je važna jedino vlastita osoba? Jeste li vi čuli za pojmove kao što su: poniznost, skromnost, nenametljivost, i njima slične? Možda bi se na njih najbolje mogle primijeniti Isusove riječi: "Tko se sam ponizuje, uzvisit će se" ili "Koji je bio posljednji, bit će prvi". Mogli biste se pri tom sjetiti i usporedbe o cariniku i farizeju u hramu.

Razmislite, molim vas, i nemojte se olako razbacivati kritikama!

S poštovanjem vaš čitalac

Ivan

==+==+==+==+==

Eto, tako taj naš čitalac. I, našao se u košu, tačnije, nje govo se pismo našlo u košu. A ja sve mislim, kada je već tako lijepo pogodilo temu koja odgovara ovom broju, zašto nije i njegovo pismo bi

lo uvršteno u sastav "Horizonata"? Možda zato što je informacije dobio od nekog iz uredništva, pa se urednik naljutio? Ili zato što je njegovo mišljenje upravo suprotno urednikovom? Ili zato što bi na to pismo trebalo nešto i odgovoriti? Kad već naši suradnici pišu tako lijepe i dubokomislene članke o zajedništvu, ljubavi, odricanju, i sličnim stvarima, mogao se netko od njih i sam potruditi i osvrnuti se sa par redaka na ovo pismo. Ako ništa drugo, da mu bar objasne po nešto o Isusovim riječima koje on sam citira.

Mogli su mu reći, na primjer, da poniznost, skromnost, i sve to, nisu paravan iza koga se bježi od obaveza. A ako ljubimo Isusa, onda nam je obaveza to sudjelovanje u misi na razne načine.

Ili, recimo, ono "Tko se sam ponizuje..." i ostale izreke. Treba Ivanu objasniti da je Isus sa usporedbom carinika i farizeja, iako je i prostorno označio položaj sudionika, ipak u prvom redu mislio na njihov stav prema pobožnosti, pokori, svom odnosu prema Bogu i bližnjima. A sigurno je to da je u toj prisposobi farizej zahvaljivao Bogu što nije kao ostali, kao na primjer "onaj carinik tamo". A u naše vrijeme oni koji misle da "nisu kao ostali", da su nešto drugo, nešto bolje, zauzimaju mjesta u ložama, koje su, možda, prostorno udaljenije od scene nego parter. I ti što smatraju da "nisu kao ostali", ne misle da je potrebno da se oni zauzimaju oko nekih drugo razrednih stvari, kao što su čitanja, ili pjevanje u crkvi.

Da je moj urednik lijepo odgovorio Ivanu, a ne ovako nabacano kao što to ja činim, sigurno bi se i naš čitalac zamislio i umirio, i uvidio da nije baš sve onako kako je on to, sigurno u dobroj nakani, napisao.

Ja sam htio, eto toliko, da upozorim i na ovo. Želim vam sada svima sretan Božić i Novu godinu.

Vaš

Citae

-O-O-O-O-O-O-O-

NAŠI POKOJNICI

Manda GRŽAN	+10.7.	Elizabeta HEINTZ	+13.10.
Antun KOPEREC	+25.7.	Rozalija MAGYAR	+31.10.
Veronika HORNJAČEK	+5.8.	Nikola ŠANŠALOVIĆ	+3.11.
Djuro TKALČEC	+2.9.	Magdalena KISS	+8.12.
Marija FARKAŠ	+29.9.	Ištvan JUHAS	+19.12.
Ana BAJOR	+30.9.		

VIJESTI OBAVIJESTI

HODOČAŠĆA U MARIJANSKOJ GODINI

Cijelo ovo ljeto proteklo je u znaku dvostrukog jubileja Crkve u Hrvata, 1300. godišnjice pokrštenja i 1000. godišnjice prvog poznatog marijanskog svetišta. U sklopu jubiljeskih slavlja, 27.VI. u Solin su hodočastili, pod zastavom sv. Vlaha, vjernici dubrovačke biskupije. 11. VII. uslijedio je dio zajedničkog hodočašća sarajevske nadbiskupije. Nakon tjedan dana, 18.VII. Gospu od Otoka su pohodili vjernici banjalučke biskupije, 25.VII. mostarske i trebinjske biskupije, a 1.VIII. i drugi dio zajedničkog hodočašća sarajevske nadbiskupije.

Vjernici naše, subotičke biskupije, pošto su usput obišli sva veća Gospina svetišta u zemlji, pozdravili su Gospu od Otoka 8.VIII. o.g. Niz biskupijskih hodočašća zaključili su sudionici drugog dijela zajedničkog hodočašća zagrebačke nadbiskupije, 29.VIII.

OPROŠTAJ OD MONS. CAGNA-E

Dosadašnji predstavnik Svete stolice pri vladi SFRJ, mons Mario Cagna, imenovan je nuncijem Svete stolice za Austriju. 12.VI. o.g. mons. Cagna je u zagrebačkoj katedrali sa nadbiskupom Kuharićem i zagrebačkim svećenicima uočio oproštajno euharistijsko slavlje. Nadbiskup Kuharić je u oproštajnom govoru zahvalio mons. Cagni za sva dobra koja je kroz deset godina učinio za Crkvu u našoj zemlji. U odgovoru mons. Cagna je istakao da crkvena diplomacija, kao i sva crkvena aktivnost, u prvom redu služi čovjeku. Posebno je izrazio najljepše želje Crkvi među Hrvatima povodom ovogodišnjeg dvostrukog jubileja.

IMENOVAN NOVI PRONUNCIJ

Papa Pavao VI. je 21.VI. o.g. novim pronuncijem Svete stolice u SFRJ imenovao nadbiskupa mons. Michela Cecchinija. Mons. Cecchini je u diplomatskoj službi Svete stolice od 1951. godine. Službovao je prvo u Vatikanu, a 1969. je imenovan nadbiskupom Akvileje i apostolskim pronuncijem na Madagaskaru, a kasnije pronuncijem za Mauricijus.

Novi pronuncij je 23.IX. doputovao u Beograd, gdje su ga dočekali nadbiskup beogradski Gabrijel Bukatko, savjetnik nuncijature mons. Rapisarda, više svećenika i redovnika, kao i visoki predstavnici Saveznog sekretarijata za vanjske poslove SFRJ.

... VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI...

DUHOVNA
OBNOVA
PRED
KRIZMU

Ovoga je ljeta u našoj župi podijeljen sakrament sv. potvrde. Prije same krizme, krizmanici su imali trodnevnu duhovnu obnovu, kao uvod u značenje misterija ovog Sakramenta, i uopće uvod u jedan život punoljetnih članova Crkve. 8., 9. i 10. VII., krizmanici su imali po dva predavanja dnevno, jedno prije podne, a jedno popodne, sa svetom misom, koja je vodio vlč. Stjepan Beretić, kapelan u subotičkoj katedrali. U poslijednjim pripremama za krizmu mnogo je pomogao i o. Letus Lukša, franjevac iz Bača, koji je obavio završnu fazu katehizacija, te uvježbavao pjevanje sa krizmanicima.

KRIZMA

11. VII. o. g. naš biskup Matiša Zvekanović podijelio je sakrament Potvrde našoj mladoj subraći. Biskupa su u crkvi dočekali krizmanici sa kumovima, roditeljima i okupljenom zajednicom vjernika. Pozdravili su ga jedan dječak i djevojčica. Biskup je zatim služio svetu misu, održao propovijed, i pod misom je podijelio sakrament sv. Potvrde.

POSJET
BISKUPA

10. VII. o. g., nakon što je obavio kanonsku vizitu crkve, župnog stana, te izvršio pregled župskih knjiga u B. Palanci i ostalim područnim župama, u okviru pastoralnog posjeta, biskup Zvekanović je obišao i sestarsku kuću u Staroj Palanci. Zahvalio se tom zgodom na trudu koji sestre ulažu služeći ovoj zajednici. Zadržao se u razgovoru sa staricama o kojima sestre vode brigu, podijelio im blagoslov i spomen-darove.

Istoga dana biskup je posjetio i našu najstariju župljanu, 97-godišnju Helenu Meyer u njenoj kući, gdje se za držao u duljem razgovoru. Gdja Helena bila je iznenadjena i oduševljena ovim posjetom. Kada je mons. Zvekanović izrazio želju da se kroz tri godine, prigodom ponovnog njegovog posjeta sretnu, odgovorila je; "Gospodine biskupe, imam osjećaj da bi to moglo biti istina!"

GRADJE-
VINSKA
DOZVOLA ZA
PROŠIRENJE
SESTARSKE
KUĆE

Opštinski sekretarijat za privredu, odsjek za privredno-upravne poslove, rješenjem br. 04351-424/1-76 od 19. VII. o. g., odobrio je rekonstrukciju i proširenje sestarske kuće u ulici JNA br. 101. Radovi će se sastojati od izgradnje prizemne stambene zgrade sa 3 sobe, ulazom i kuhinjom, jer su dosadašnje prostorije neprikladne za život i normalnu djelatnost sestara. Nadamo se da će vjernici, bilo materijalno, bilo svojim radom, pomoći pri ovoj obnovi.

...VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI...

O, GABRIĆ U
NAŠOJ
BISKUPIJI

13. i 14. X. o.g. poznati hrvatski misionar u Indiji, otac Ante Gabrić, boravio je na području naše biskupije. Posjetio je subotičku katedralu, gdje je služio sv. misu zajedno sa biskupom i prisutnim svećenicima, održao je predavanje i prikazao dijafilmove o svom misijskom radu. O. Gabrić je posjetio i župu Bački Monoštor, gdje je proveo dva dana u zbilja intimnom susretu koji mu je priredila ova župa. 13.X., na zavjetni dan B. Monoštora, služio je misu i održao propovijed pred prepunom crkvom. Navečer toga dana bila je priredjena vrlo uspjeta svečana akademija, koja ga je duboko potresla, jer su djeca svojim recitacijama i pjesmama izrazila sav njegov dosadašnji životni put. Pored ovoga, o. Gabrić je posjetio Sombor, Bač, Selenču, gdje se također susreo sa vjernicima, te grkokatoličku župu Ruski Krstur.

Otac Ante Gabrić je, 12.IX. ove godine prisustvovao završnim svečanostima jubilejske marijanske godine u Solinu, te je nakon tih slavlja pošao u obilazak katoličkih župa u našoj zemlji. U 54 dana obišao je preko 190 župa, redovničkih i drugih zajednica. Bio je to izvanredni evangelizatorski pothvat, a sama pojava ovog misionara, silno evandjeosko svjedočenje.

Već 38 godina radi o. Gabrić u indijskoj pokrajini Bengaliji. U svom radu mnogo suradjuje sa drugom misionarom iz naših krajeva, majkom Terezijom. Nedavno je predao lijepo uređenu župu Bošanti svjetovnom kleru, a uskoro će to učiniti i sa župom Mariapoli. On sam ovoga Božića kreće opet dalje u zapuštene, močvarne krajeve, prema granici Bangladeša, da bi prokrio nove putove Riječi Božjoj.

POSJET
EVANGELIČ-
KOG
BISKUPA

Evangelički biskup dr. Juraj Struharik, posjetio je našeg župnika u svojstvu predsjednika Ekumenskog vijeća subotičke biskupije. Tom prilikom su u trosatnom razgovoru razmotrili mogućnosti konkretne ekumenske suradnje na terenu subotičke biskupije, budući da veći dio vjernika Evangeličke crkve živi upravo na ovom području.

PREMJETAJI

30.XI.o.g. iz Zagreba je u našu sredinu došla sestra Hedviga Stolar. Živjet će i raditi u sestarskoj kući u Staroj Palanci, i pomagati u radu s. Florijani.

Pozdravljamo dolazak nove sestre u našu sredinu, gdje će svojim životom i radom i sama doprinositi izgradnji župske zajednice.

SMJENA
GROBARA

5.IX. o.g. Crkvena općina je dala otkaz dosadašnjem grobaru Djuri Hanuli, radi velikog mnoštva pritužbi vjernika zbog njegovog grubog ponašanja i neobavljanja svojih

...VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI...

SMJENA
GROBARA

dužnosti. Istom prilikom raspisan je konkurs za popunu nje govog mjesta, na koji su se javila četiri kandidata. Nakon što je razmotrila sve prijave, te putem jedne tročlane komisije stupila u vezu sa kandidatom za kojega je bila većina, CO je na svojoj sjednici od 7.11. o.g. prihvatila kandidata Ivana Petrovića. Novi grobar se uselio u kuću na groblju i preuzeo dužnost 10.12. ove godine, nakon što je od strane organa sigurnosti povedena istraga protiv Djure Hanule.

Novom grobaru želimo da bude svjestan svoga služenja, i da uistinu bude na službi kako našoj, tako i evangeličkoj zajednici, kojoj takodjer vrši usluge.

UMRO
PROTA
MILORAD
MIHAJLOV

U Subotici je, 26.X. o.g., u 59. godini, umro protojerej Srpske Pravoslavne Crkve, o. Milorad Mihajlov. Našoj zajednici je poznat kao jedan od pionira ekumenskog zbližavanja u našim krajevima. Kao ličnog prijatelja našeg župnika, imali smo ga prilike i sami upoznati.

O. Milorad je rođen u Žablju. Svoje kulturno i religiozno obrazovanje primao je zajedno sa današnjim episkopom banjalučkim g. Andrejem. Već od gimnazijskih dana sa sobitim je žarom upijao u sebe veliko duhovno blago kršćanstva, kako istočkog, tako i zapadnog. Teološki studij je nastavio na beogradskom Teološkom fakultetu, zanimajući se osobito za onaj sretni period punog jedinstva Crkve, i za spise svetih Otaca. Nakon redjenja i dalje je studirao, te je završio i pravo.

Kao čovjek duboke vjere, utemeljene na bogatoj tradiciji Pravoslavne Crkve, potkrepljivan djelotvornim primjerom ruskih monaha, bio je zaljubljen u svoju Crkvu, koja je za njega bila sami živi Krist, kako to svjedoče sveti Oci još od prvih vjekova kršćanstva.

Naš župnik je komemorirao smrt o. Milorada u "Glasu koncila" br. 24. i u "Pravoslavlju, ali ovaj list nije još do sada objavio taj članak. Pridružujući se ovom osvrtu, dodajmo i mi sa svoje strane: neka mu Gospodin, kojega je toliko ljubio, udijeli neuveli vijenac slave!

UPOZORENJE CRKVENE OPCINE:

Upozoravamo vjernike da, kada daju grobaru da čisti grobove, neka od njega zatraže priznanicu sa naznačenim brojem grobnice ili imenom pokojnika, te iznosom kojega su platili. Bez ovakove priznanice nismo u mogućnosti prihvatiti reklamacije na rad grobara!

AZ EGYHÁZKÖZSÉG FIGYELMEZTETÉSE:

Kérjük a hívőket, hogy ha sírtisztítást vagy más szolgáltatást rendelnek, kérjenek a temetőcsősztől elismervényt, amelyen a kriptá száma vagy a halott neve, valamint a befizetett összeg fel lesz tüntetve. Az ilyen elismervény nélkül nincs lehetőségünk a temetőcsész munkájára tett reklamációkat elfogadni.

Z A O D M O R i R A Z O N O D U

Križaljka

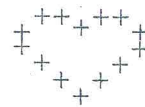
VODORAVNO:

- 2.- poklon;
- 3.- slatkiš;
- 4.- bivši (skraćeno);
- 5.- kraljević, carević;
- 6.- Farijin zaručnik;
- 7.- zaostao, priglup;
- 8.- svijetao, ali i razumljiv

OKOMITO: Ako ste pravilno riješili vodoravne nizove, u okomitom stupcu 1. dobit ćete ime onoga čiji blagdan upravo slavimo!

Vedri kutak

- Mama! hoćeš li jedan kolač?
- Neću, sine, hvala!
- Mama!... Pitaj sad ti mene!

- Je li mama kod kuće?
- Mije, skoknula je kod susjede na pet minuta.
- Kada?
- Oh, još prije sat vremena!

Rebus

S A $\frac{U}{VIS}$ + NI